

[Anker Lau.]

stride, at der kan opstå problemer i denne forbindelse, som det vil være rigtigt at se nærmere på. Forbud mod dit og forbud mod dat i dagliglivets rent forretningsmæssige praksis er imidlertid efter min mening ikke nogen tiltalende løsning, og så er det næsten ligegyldigt, hvilken synsvinkel man vil se sagen ud fra. Forbud bør i hvert fald ikke anvendes, hvis hele sagen er af ringe dimensioner og måske af helt forbigående betydning. En vigtig ting i denne forbindelse er det derfor at finde ud af, hvor stort det problem er, der her er rejst, hvor stor en rolle det spiller for de interesserede parter, og det er naturligvis en af de ting, vi må have klarlagt i det allerede bebudede udvalg.

Erhvervsmæssigt lever vi jo i en brydningstid; forskellige erhvervsformer brydes, og brydningen foregår ikke altid på lige vilkår. Jeg forstår derfor meget godt, at detailhandelen og købmændene er på vagt over for foreteelser, som kan true deres frihed og deres selvstændighed over for andre erhvervsformer, og jeg vil gå meget langt for at bevare og udvikle muligheden for den selvstændige købmand, den selvstændige håndværker og den selvstændige bonde, kort sagt hele den mellemstand, som vi er stolte af her i landet.

Men man kan somme tider komme til at skade de store ting ved at beskæftige sig lidt for meget med de små. Jeg vil dog som sagt ikke bestride, at der kan være noget, som er værd at undersøge i et udvalg; vi kan måske også finde en løsning på visse problemer. Hvis en bestemt reklameform f. eks. har særlige forudsætninger for at fremme en monopoludvikling, kan der måske være noget at overveje; men ellers forekommer det mig, at detailhandelen endogså kan have fordel af en reklameudvikling for de varer, den har i forretningerne.

Jeg vil også gerne, inden jeg slutter, række en lille blomst til pressen. Jeg synes, det bør påskønnes, at pressen — man kan vel efterhånden sige hele pressen — frabeder sig en særstilling på dette område.

I det kommende udvalg vil vi fra vort partis side gå fordomsfrit til arbejdet. Vi vil søge at få fremskaffet de oplysninger, som skal til, for at vi kan danne os en virkelig mening om tingene; og hvis de oplysninger,

vi får, virkelig kan begrunde en lovgivning på dette område, må vi se at finde en løsning på problemet.

Weikop: Jeg ved ikke, om ikke den højtærede handelsminister siger til sig selv, at utak er verdens løn. Handelsministeren har nemlig ved at foreslå forbud mod bortlodninger i reklameøjemed imødekømt et ønske fra en række organisationer, og ministeren har, efter hvad jeg forstår, imødekømt en række andre organisationer ved at undtage bladene fra disse bestemmelser i lovforslaget, hvorefter så en lang række blade meddeler, at de ikke ønsker nogen undtagelsesstilling.

Jeg tror for resten ikke, det er med nogen større glæde, handelsministeren har fremsat dette lovforslag, for den højtærede handelsminister kan jo ikke lide at begrænse konkurrencen; det kan jeg heller ikke.

Det er unægtelig svært at skrive blot sådan et lille lovforslag. Nu står der f. eks. i lovforslaget, at bladene nok må bortlodde biler, men bladene må ikke i forbindelse dermed reklamere for andre erhvervsvirksomheder. Jeg gad nok vide, hvordan det skal undgås; hvis et blad i nogle store annoncer vil fortælle sine læsere, at de f. eks. kan vinde en bil af et ganske bestemt mærke, tror jeg da, at en sådan bortlodningsannonce vil være en mindst lige så virksom reklame for bilmærket, som hvis bilfirmaet selv havde sat en annonce i. Det er for mig noget ejendommeligt, at den højtærede minister virkelig har kunnet tænke sig muligheden af at sætte politi og domstole o. s. v. i gang for at få en bestemmelse som den her foreslåede overholdt. Men som de tidligere ordførere har sagt, er det jo ganske godt, at pressen stort set enstemmigt — når man ser bort fra pressens organisationer — har sagt: enten skidt eller kanel, bortlodning skal enten være forbudt for alle eller ikke forbudt for nogen. Det synes jeg er et standpunkt, man kan forstå.

Jeg så forleden i et blad, at den tidligere handelsminister betragter dette lovforslag — og for resten også det lovforslag, vi behandlede for et øjeblik siden — som forårsbebudere. Jeg ved ikke rigtig, om det kan trøste den højtærede handelsminister. Men jeg kan ikke lade være at sige: mon vi nu ikke snart har forbud nok, så